

הערה נ

לפני עכ"ד להוסיף: ובעיקר ספיקא דידן ראיתי באג"ט מלאכת טוחן סי' לב הערה פא שמסתפק בזה, ועכ"פ אם הניח בשבת מסיק שם שחייב להסירה.

הערה סג

להוסיף בסוף: אמנם בעיקר הגידון של הדבקות שקיות, אספלנית, גזה, חיתולי ניר, הרכבת חלקי מזרק, אשר היינו רגילים להשוות את זה לקשר של לולב דחשיב של קיימא אף שדעתו לזרקו לאחר החג, הואיל ואין דעתו להתיר את הקשר.

אולם יש לדון דאפשר שאין זה דומה כלל ללולב אשר שם עיקר הרצון הוא הקשר מפני שלולב צריך אגד או משום "זה אלי ואנוהו", והקשר נעשה לקיום המצוה כשהם קשורים יחד, מבלי לחשוב כלל על התרת הקשר, כי לא איכפת לו כלל אם ישאר קשור או לא [וחזי נמי לאיצטרופי דעת הרמב"ם שהשמיט את הגמ' בלולב הגזול, וכתב החתם סופר הובא גם בשו"ת ערוגת הבשם או"ח סי' קצט שסובר דהוא מפני שאמרו בגמ' שהיו מורישים את לולביהם לבני בניהם (סוכה לא ב) ולא היה דעתם להתרה משא"כ בזמננו שאין מורישים לא חשיב כלל קשר של קיימא], משא"כ בהדבקות הניר המכסה את האיספלנית הרי ההדבקה היא שלעת הצורך באספלנית לא יהיה הדבק מקולקל, והכל נעשה רק לצורך של הפרדה אח"כ. ואותו הדבר הוא הדבקות הנייר על גבי הדבק של החיתולים ולכן אין זה חשיב כקיימא [וכן קשר של זוג נעלים וגרביים שהוא נעשה רק כדי לנתק אח"כ ולהשתמש, אין זה של קיימא].

גם החיבור של השקיות הוא בעיקר לשמור על התוכן שלא ישפך ורוצה רק שלא יהא חור, והמטרה הסופית היא לקרוע ולהוציא ולזרוק את השקית ולכן אין זה חשיב כשל קיימא, כי אילו לא היה אפשר אח"כ לפותחו לא היה מחבר אותו, וכיון שדעתו אח"כ לזרוק אין זה חשיב של קיימא כי אפשר שאין שום הבדל בין מחשבה להתרת הקשר או שדעתו לזרוק כולו לאשפה.

ולכן גם חיבור חלקי המזרק לא חשיב כבונה הואיל ודעתו רק לרגע של הכנסת התרופה ולזרוקו אח"כ. וכן גם הדבקות חיתול נייר על גוף תינוק חשיב רק כהדבקה למספר שעות, הואיל ודעתו להסיר מהתינוק ולזרוקו לאשפה.

גם ראיתי בשו"ת מהרי"ל דיסקין בקו"א אות לה, שמסתפק במי שאין דעתו להתיר הקשר אבל גם אינו מעונין בקשירתו, וכתב: "וקצת יש להביא ראיה ממש' יומא סז א, דתיקנו חז"ל שיקשור גם בין קרניו (את זה הרי עשה ודאי ביוהכ"פ ולא מאתמול), והלא קשר זה אינו עשוי להתיר לעולם, אלא ע"כ דכיון שאינו צריך לו לקשר אח"כ לא חשיב קשר של קיימא", ואף שגם כתב

אח"כ דאולי שם ע"י הדחיפה ראוי שינתק, עיי"ש, מ"מ מצד הסברא נלענ"ד דמה שזורקו לאשפה ג"כ חשיב כאינו של קיימא. ומ"מ פלא שלא הזכיר כלל מהגמ' ורש"י מאגד של לולב].

הערה סד

אוצר החכמה
1234567

להוסיף בסוף: וע"ש גם בהוספה.

אוצר החכמה
1234567

הערה סו

לפני עכ"ל להוסיף: ועיין במה שהוספנו לעיל בהערה סג.

הערה פז

אוצר החכמה

להוסיף בסוף: אמנם נתברר שאין הדרך כלל לעשות בזה סממנים, ומותר שפיר גם בקרח או במטלית רטובה ולהזהר מאיסור מלבן.

פרק לו

הערה כד

לפני תיבת ומאידך להוסיף: אם גמרו שערן וצפורניו, כמבואר באו"ח סי' של סע' ז ובמ"ב ס"ק ל.

אוצר החכמה

הערה כו

למחוק את מש"כ בסוגריים ובמקום זה לכתוב: שהרי מדאורייתא זה קשר שאינו של קיימא.

הערה סב

להוסיף בסוף הסוגריים: ואפשר שנתכון שרק לפי הס"ד דרבא שחלב בפי תינוק חשיב משקה, רואים את היניקה כפעולה נפרדת מהבליעה ושפיר חשיב כמו דישה וכגונח שיונק חלב, אולם להלכה דאף שהוא נוזל מ"מ נחשב כאוכל הרי זה חשיב כאילו התינוק מכניס את הדד לתוך פיו ומיד הוא אוכל וכאילו לא יצא כלל החלב הנסחט לאויר העולם, לכן אין בזה משום דישה, ודומה למכניס ענבים לתוך הפה ומוצצם ואוכלם דנקטינן דאין בזה דישה, ועיין שו"ת מים חיים להפר"ח סי' ז ובשו"ע סי' שכ סע' א בהגה [עיין מ"ב סי' שכ ס"ק יב].